

man ser på den rentepolitik, Danmark har ført, siden euroen blev oprettet og etableret som en valuta, at Danmark har justeret sin nationalbanksrente langt flere gange, end Euroland har ændret sin centralbanksrente. Det er derfor svært at holde fast i troværdigheden om, at vi bare slavisk følger det, der foregår fra Frankfurt, for i givet fald er der i hvert fald tale om frigørelse af slaveriet mere end halvdelen af gangene.

Så er der spørgsmålet om devaluering og spørgsmålet om, hvorvidt man kan skabe vækst ved at revaluere. Det må i hvert fald være forudsætningen for, at man kan tale om at stjele fra folk ved at devaluere. Jeg vil godt slå fast, at det for os ikke er noget eftertragtet mål at devaluere. Men jeg er nødt til at sige, at det, der skete i 1970'erne, ikke var en devaluering som politik. Det var en refleksvirkning af, at man under Anker Jørgensen førte en fuldstændig uansvarlig gældsætningspolitik, hvor man konstant udvidede det offentlige forbrug og gjorde det ved at udstede statsobligationer, hvilket ganske enkelt førte til den devaluering, som jeg er fuldstændig enig med statsministeren og andre i var helt uansvarlig og satte Danmarks økonomi over styr. Tidligere finansminister Knud Heinesen sagde det jo manende ved at påpege, at man nærmest kunne kigge ned i afgrunden.

Heldigvis er den kurs vendt, ved at man siden starten af 1980'erne har ført en fastkurspolitik over for euroen. Det har været fint, det har været fornuftigt, og lad os blive ved med det endnu. Men at afskrive sig muligheden for at gøre noget andet er jo ikke ansvarligt. Det hviler på en klippefast tillid til, at man i al fremtid er i stand til at vide, hvad fremtiden vil bringe.

Det svarer nærmest til, hvis statsministeren, da han til min og, tror jeg, mange andres store begejstring i 2001 blev statsminister, havde klippet sit kørekort midt over, fordi han sagde, at der nu ikke var nogen grund til at bruge det, fordi han kunne køre i ministerbil resten af sin tilværelse. Det ser godt nok lyst ud og har gjort det i rigtig lang tid. Det er vi flere der er glade for, lige med undtagelse af når vi taler om euroen, altså, men vi er generelt ret glade for det. Men det kan jo godt være, at der på et tidspunkt sker et skift. Det kan jo godt være, at man alligevel på et tidspunkt får brug for det kørekort, fordi man selv skal sidde bag rattet.

Sådan er det også med valutapolitikken. Det kan godt være, at tingene ser lyse ud lige nu, det

kan godt være, at det hele kører, og at man kan sidde på bagsædet, men på et eller andet tidspunkt kan der ske noget på det finansielle marked, som gør, at man ikke bare kan køre business as usual, men at man er nødt til at gøre noget nyt. Der er det altså ærgerligt, hvis man har klippet retten til selv at styre bilen over. Der er det ærgerligt, hvis man har smidt rattet ud af vinduet.

Genialiteten ligger i at fastholde den model, vi har i dag, hvor vi har fordelene ved fastkursen, den fordel, at hvis feriegæster lader 100 euro ligge hjemme i skuffen til næste år, hvor man alligevel skal på ferie, så er de ikke faldet eller for den sags skyld steget voldsomt meget i værdi. Der er fordele for virksomheder, som handler internt i Euroland, men vi har også den fordel, at hvis euroen på et tidspunkt krakker, hvis euroen fortsætter sin nedtur, som vi har set det her under den finansielle krise, så står vi frit. Så har vi muligheden for at redde dansk økonomi.

Endelig – og med de ord vil jeg vende mig mod selve eurozonen – vil jeg sige: Eurozonen er i dag et valutaområde præget af enorme indre stridigheder. Enslydende obligationsfordringer internt i Euroland har op til 1 procentpoint i renteforskel. Altså, enslydende fordringer mellem Spanien og Tyskland har forskellige prisansættelser inden for det samme valutaområde. Det svarer til, at 100 kr. i Nordjylland er mere værd end 100 kr. på Bornholm. Enhver kan sige sig selv, at det inden for et valutaområde er et sygdomstegn.

Det er også et sygdomstegn, at der er så store forskelle på arbejdsløshed, inflation, beskæftigelse, vækst osv., men at man kun har én valuta til at løse problemet med. Det svarer til, at man på et hospital har patienter med forskellige symptomer og forskellige sygdomme, men kun én slags medicin, og den vil næppe kurere dem alle. Derfor er der masser af grunde til at være usikker på euroens overlevelse. Som den anerkendte økonom og nobelpristager Milton Friedman har udtrykt det, er euroen næppe et langtidsholdbart projekt. Derfor skal vi ikke kaste rattet ud ad vinduet, men holde fast i den selvstændighed, vi har. Tak, formand.

Kl. 16:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ja tak. Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.